

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. M.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2023 č. j. OAM-455/ZA-ZA11-VL13-R2-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal, že hlavním důvodem, pro který navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného, je deficit zajištěného podkladového materiálu, který by reflektoval úroveň vymahatelnosti práva v domovském státě žalobce, kdy podklady v této souvislosti do spisu doplněné byly všechny vydány v době před vydáním rozhodnutí Městského soudu v Praze a

z pohledu současné doby jsou již takřka více jak rok staré, pročez měl žalobce za to, že zmíněná neaktuálnost z nich vyplývajících závěrů porušuje požadavky § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“).

3. Žalobce dále trval na tom, že je ohrožen pronásledováním ze strany otce dívky, se kterou měl při pobytu v domovském státě intimní poměr, a to v situaci, kdy pár nebyl sezdán a tento postup se protivil místním kulturním a náboženským tradicím, a to tím spíše, že s ním partnerka otěhotněla, s čímž se nesmířil její otec, který žalobci vyhrožoval smrtí, a i nadále jej pronásleduje. Žalobce nemůže své obavy směřovat k tamní policii, neboť zmíněný agresor je právě policistou, a tudíž nenachází dostatek důvěry v to, že by byl vůči němu uplatněn spravedlivý postup.
4. Obavy žalobce vyplývají ze skutečnosti, že se jako praktikující muslim dopustil mimomanželského poměru s jinou muslimkou, která navíc otěhotněla. Žalobce měl za to, že nemůže s úspěchem hledat útěchu u místní policie, pokud je osobou, která mu vyhrožuje a usiluje o jeho zabití místní policista. Žalobce v této souvislosti uvádí, že žalovaný správní orgán nepostupoval dle ust. § 3 správního řádu a nevedl řízení způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci, pokud se nijak nezaobíral pozicí uzbecké policejní složky, potažmo existencí případného orgánu vnitřní kontroly (obdobou GIBS), který by dohlížel na zákonnost postupů policistů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nabízí toliko obecné hodnocení úrovně dodržování lidských práv v Uzbekistánu, bez důrazu na individuální situaci žalobce, resp. na jeho obavy. Rozhodnutí tak nerozptyluje obavy z toho, že uzbecká policie bude v případě, že se na ni žalobce obrátí se svými obavami, postupovat objektivně a spravedlivě. Taktéž nenabízí závěr o tom, zdali v Uzbekistánu existuje orgán vnitřní kontroly, který by v případě nezájmu policejního orgánu o ochranu žalobce shledal takovéto jednání za protiprávní a žalobce se tak mohl s úspěchem dovolávat ochrany.
5. Žalobce byl toho názoru, že původně soukromý spor přerůstá v pravděpodobné pronásledování jeho osoby státem, a to z důvodu profesní solidarity policistů s agresorem, který je právě policistou, pročez má za to, že jsou jeho obavy azylově relevantní a podanou žádost tak nelze označovat za účelovou, neboť z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce podal předmětnou žádost až v situaci hrozícího vycestování, přičemž při předchozím legálním pobytu, potažmo pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody neměl důvod žádat o mezinárodní ochranu, neboť mu vycestování bezprostředně nehrozilo.
6. Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí na základě relevantních informací o zemi původu dospěl k závěru, že uzbecké státní orgány by v případě potřeby byly žalobci schopny poskytnout adekvátní pomoc před jednáním soukromé osoby. Odkázal na strany 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde se danou problematikou zabýval. Zdůraznil zjevnou účelovost žádosti, neboť žalobce podal žádost až zhruba po 13 letech od přicestování do České republiky, a to jako poslední možnost vynutit si zde legální pobyt. Konstatoval, že celý azylový příběh žalobce je odvozen od vyhrožování ze strany soukromé osoby, které se odehrálo v roce 2006. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
9. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 6. 2021, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 7. 2021, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 117984/2022-LPTP ze dne 3. 8. 2022, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 109131/2022-LPTP ze dne 16. 5. 2022, informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi stav březen 2022 – ze dne 8. 3. 2022, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-455/ZA-ZA11-VL13-R2-2021 ze dne 3. 1. 2023.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 26. 6. 2021 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl dne 8. 7. 2021, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, hlásí se k uzbecké národnosti a je schopen se dorozumět v českém, uzbeckém a ruském jazyce. Je vyznavačem islámu a nemá žádné politické přesvědčení. Žalobce má dceru, která je státní příslušnicí České republiky a žije na území se svou matkou, bývalou partnerkou žalobce. Uzbekistán žalobce opustil v říjnu nebo listopadu roku 2008, kdy vycestoval na základě studijního víza. O mezinárodní ochranu požádal, protože byl v České republice ve výkonu trestu po dobu 5 let a obdržel rozhodnutí o vyhoštění na dobu 1 roku. Dále uvedl, že v zemi původu chodil s dívkou, se kterou plánoval svatbu, ale jejich rodiny byly proti. Daná dívka otěhotněla, což je v jejich víře zakázané, otec dívky je policista a žalobci slíbil, že jej zabije. Následně se žalobce snažil vycestovat do Anglie, ale nebylo mu uděleno vízum, proto vycestoval do České republiky. V České republice se popral s kamarádem a byl odsouzen.
11. Při pohovoru dne 8. 7. 2021 sdělil, že přicestoval na studijní vízum, následně měl přechodný pobyt, o který ale přišel a bylo s ním vedeno řízení o vyhoštění. Byl trestně stíhán a odsouzen k trestu 5 let odnětí svobody za těžké ublížení na zdraví. Vzhledem k tomu, že neměl jinou možnost, jak si legalizovat pobyt, tak požádal o azyl. V zemi původu měl potíže s otcem jeho přítelkyně, který byl policista. Přítelkyně žalobce otěhotněla a její otec žalobci slíbil, že jej zabije. Přítelkyně otěhotněla na konci roku 2006, v roce 2007 otec dané dívky žalobci vyhrožoval a v roce 2008 žalobce vycestoval do České republiky. Měl za to, že jeho ohrožení z let 2006-2008 přetrvává. Uvedl, že na policii se neobrátil.
12. Žalovaný správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím č. j. OAM-455/ZA-ZA11-VL13-R2-2021 ze dne 3. 1. 2023 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona azylu.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
14. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
15. Podle ust. § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*

16. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
17. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
18. Městský soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu se všemi ustanoveními správního řádu.
19. Podle zdejšího soudu z okolností případu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden především snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Soud především upozorňuje na to, že žalobce tuto žádost podal až v situaci, kdy neměl pobytové oprávnění a byl přímo ohrožen správním vyhoštěním, a to vše přibližně až po 13 letech pobytu na území České republiky. Dále v této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: „*Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 – 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69.* Přestože žalovaný vyhodnotil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, tak se zcela v duchu judikatury Nejvyššího správního soudu, zabýval i dalšími důvody, pro které by případně mohlo žalobci v zemi jeho původu hrozit nebezpečí.
20. Soud má za to, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné azylově relevantní důvody, stěžejním důvodem, pro který žádal o udělení mezinárodní ochrany, bylo pronásledování otcem přítelkyně, která v zemi původu v roce 2006 otěhotněla. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu může v případě pronásledování ze strany soukromých osob využít ochrany státních orgánů. Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „*Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na*

udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dluzích se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě, kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odeprána (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).“ Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Soud se tedy plně ztotožňuje s odůvodněním žalovaného a odkazuje na něj. Z azylového příběhu žalobce je rovněž zřejmé, že tento nepociťoval ohrožení v zemi původu takovým způsobem, aby se obrátil na policii nebo jí nadřízené orgány, ale v Uzbekistánu setrval od výhrůžek vůči jeho osobě v roce 2007 až do října nebo listopadu roku 2008, kdy přicestoval do České republiky. Následně o azyl žádal po dalších cca 13 letech pobytu na území České republiky a to poté, kdy byl ohrožen vyhoštěním z území po spáchání násilné trestné činnosti, kvůli které nemá v současné době jiné pobytové oprávnění.

21. Vzhledem k tomu, že žalobce rezignoval na jakékoliv kroky vedoucí k získání pomoci v domovském státě, tak není možné se domnívat, že by mu adekvátní pomoc poskytnuta nebyla. Ze zpráv o zemi původu žalobce je zřejmé, že v případě nečinnosti policie je proti jejich případnému postupu možné podat stížnost. Zejména po reformách v rámci uzbecké policie je tato schopná přijmout opatření. Dále může zakročit úřad Ombudsmana, avšak jsou případy, kdy je ochrana neefektivní, a to zejména, když je potřeba chránit zájem státu. Také je možné podat stížnost na policii v kanceláři prokuratury, která má na starost monitoring legitimacy činnosti policejních úředníků. V Uzbekistánu rovněž existují prostředky ochrany, které jsou dostatečně účinné, aby byla žalobci poskytnuta ochrana v zemi původu. Bylo tedy namístě, aby žalobce nejprve využil prostředky vnitrostátní ochrany, které mu jeho domovský stát nabízí. Žalovaný se touto problematikou řádně zabýval v napadeném rozhodnutí na stranách 6, 7 a zdejší soud na tuto část v detailech odkazuje.
22. Pokud jde o námitku žalobce, že informace použité žalovaným nejsou dostatečné a nereflktují situaci žalobce, tak tuto Městský soud v Praze nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobci umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, provedl s ním pohovor, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci v Uzbekistánu. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 6. 2021 a ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobce, např. informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 117984/2022-LPTP ze dne 3. 8. 2022, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 109131/2022-LPTP ze dne 16. 5. 2022 a informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi stav březen 2022 – ze dne 8. 3. 2022. Shromážděné podklady tak pocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí a jsou přílehavé pro situaci žalobce. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní*

soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 - 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.“ Ve správním řízení, ani v řízení před soudem nevyplývalo, že by shromážděné podklady nevypovídaly o aktuální situaci v Uzbekistánu. Z podkladů o zemi původu je zřejmá mírně zlepšující se tendence situace v zemi. Ani v řízení před soudem nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by v Uzbekistánu mělo dojít k zásadní změně poměrů a zprávy, které obstaral žalovaný, tak nepozbyly na aktuálnosti.

23. Městský soud v Praze konstatuje, že se žalovaný dostatečným způsobem a zcela v duchu zákona o azylu vypořádal s výpovědí žalobce, s argumenty, které předestřel žalobce během správního řízení, správně aplikoval informace obsažené ve zprávách, které pro dané správní řízení obstaral, přičemž je porovnal s tvrzeními žalobce a na základě podrobných úvah vydal žalobou napadené rozhodnutí.
24. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Dále zdejší soud konstatuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu) a proč jím přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
25. Městský soud v Praze uvádí, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. prosinec 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně